

UKÁZKA Z KNIHY LUNA Z LŮNA

Emma

Emma prudce zastavila, až jí podklouzlo zadní kolo. Rychle slezla a ještě rychleji se tyrkysově jízdní kolo snažila položit na zem. „Emmo, popojed' ještě kousek!“ „Tati, to je přece Pája,“ řekla rozhodným hlasem a nehledíc na nic utíkala naproti klukovi, který jí vždycky dokázal vykouzlit úsměv na rtech. Když se střetli, pevně ho objala, pak mu dala zcela přirozeně ruku do jeho dlaně a táhla ho k houpačce. „Pojd' se houpat,“ protahovala se zářícím úsměvem... A Pája šel, ostatně jako vždycky. Emmu měl totiž fakt rád. A ona to moc dobře věděla.

Emmička často přemýšlela, jak se Pája zjevil v jejím životě. Viděla to jako dnes. Chodil se svou maminkou kolem obchodu jejího táty, kde prodával jízdní kola. A že jich měli, pro dospělé i pro děti, všechny barvy, na které si vzpomenete! A také helmy, tašky, oblečení i boty. Emma to znala všechno zpaměti, protože když byla u tatínka, často musela počkat, než skončí pracovní doba a budou moct obchod zamknout a jít domů. A tak měla možnost ho občas pozorovat. Byl ostýchavý a tichý. Měl hnědé kroučící se vlasy, které mu neposedně vlály u hlavy, dolíčky ve tvářích a zelené oči. A ona tenkrát vůbec netušila, že umí zázračné věci. Tenkrát bylo léto. Seděla před tátovým obchodem na schodech a dumala, kterou křidu použije na svůj obrázek, jímž zkrášlovala nudný šedý chodník. Potom zvedla pohled nahoru, odhrnula si neukázněné blondáté vlasy z čela a uviděla toho zvláštního kluka, jak táhne maminku do jejich obchodu. Má takový vážný výraz, říkala si pro sebe. „Maminko, to odrážedlo musí být stejné, úplně stejné,“ říkal a jeho hlas po vstupu do prodejny zeslábl. Potom se dívala, jak vyřizují s jejím tatínkem vše ohledně objednání jízdního prostředku a rentgenovala jeho výraz. „Ahoj,“ řekla mu nesměle a zaculila se přitom na tátu, který ji pozoroval. „Ahoj, já jsem Pája,“ řekl tenkrát a bylo to.

Potom se občas viděli u táty v obchodě nebo v kavárně vedle, a až později se začali vídat víc. To když její táta začal kamarádit s Pájovou maminkou. Pak to začalo být super. To Pája ji naučil mluvit se stromy, to on jí vysvětlil legendu o moudré sově, nebo jak si správně přát, aby se to opravdu, ale opravdu splnilo. Emmička vždy vykulila ty její velké modré oči, nevěřicně se pousmála, ale nikdy, nikdy se mu nesmála. Přesvědčit ji totiž vždycky dokázal dokonale. A tak i teď, když spolu klábosili o tom, co dělali, cítila, že je spokojená. Před Pájou nebylo třeba si na nic hrát, jako třeba před Kryštofem, který ji sjel divným pohledem, když mu vyprávěla o těch stromech. Dokonce jí připadalo, že se jí smál. A tak už před ním ve školce o zázracích nemluvila. Vlastně s nikým o nich nemluvila, kromě Páji.

Vybavila si, jak měla před pár dny strach, vzpomněla si na přízraky, které se rozpínaly po celém pokoji, kam si měla jít lehnout. Marně se snažila tátovi vysvětlit, že se bojí, a čeho. Stejně by jí nevěřil. Dospělí totiž v tomhle dětem nevěří. Mají pocit, že si vymýšlejí. A tak jen nutila tátu, aby tam seděl, než usne, a věděla, že až uvidí Páju, musí to s ním probrat!

PÁJA

Emmička se k Pájovi nahnula důvěrně blízko. „Myslíš, že existují strašidla?“ potichu zašeptala a rozhlédla se obezřetně, jako by je někdo mohl slyšet. Periferním pohledem viděla, že si její táta povídá s Pájovou maminkou, takže se uklidnila a zeptala se znovu a více nahlas: „Myslíš, že jsou strašidla?“ V jejím hlase byla slyšet naléhavost. Pája se

zastavil, povzdychl si a asi po sté ustarané Emmičce zopakoval, že žádná strašidla neexistují. Sám sebe se často ptal, proč to ti dospěláci dělají? Vymýšlejí si strašidelné příběhy. Nebo tvrdí, že soused Pepa (v bačkorech, které nosí celý rok, když jde s košem) je 5. prosince večer čert (jen proto, že se umaže ve sklepě uhlím a vezme si kožich). Také říkají, že když bude někdo zlobit, odnese ho klekánice. A tak. Páji maminka byla jiná, takže on věděl, že žádná strašidla nejsou. Věděl ale i to, že se jako strašidla můžou jevit lidé, kteří si nevěří a nebo mají strach. Když mu to maminka vysvětlovala, docela mu trvalo, než to pochopil. Ale teď už tomu rozumí, abyste věděli.

Prostě si představte obrovské zakousnuté klíště, které máte na zádech. Taháte ho s sebou, i když nechcete, necítíte se s ním dobře, ale zvykli jste si, že tam je, takže pak už zkrátka nevěříte, že se ho můžete zbavit. Tak tak nějak funguje strach. Vysává z lidí radost a sílu a oni si myslí, že už to jinak nejde. Tenkrát se maminky ptal, proč ho nevytáhnou pinzetou, stejně jako to živé klíště, které si donesl v létě z lesa. A maminka řekla: „Protože si myslí, že tam nedosáhnou. A když si to lidé myslí, tak tomu věří. No a když tomu věří, tak už to ani nezkoušejí a stane se to jejich životem.“

A tenkrát Pájovi došla první důležitá věc, že když něčemu uvěří a bude si myslet, že je to pravda, tak se to stane pravdou. Takže proč by měl věřit na strašidla a proč ti dospěláci pořád děti straší? Opravdu chtějí, aby dětský svět byl plný strašidel doopravdy a nebo to jenom nevědí? Nebo tomu jen nerozumí? Zkrátka nechápou, že tím, čím děti straší, je učí tomu věřit a potom vzniká opravdový strašidelný svět? Často o tom přemýšlel a teď, když viděl vyděšenou Emmičku, se mu zase podobné myšlenky začaly rojit v hlavě. „Emmičko,“ řekl Pája, „pojď něco Ti ukážu.“